

Leesexemplaar

1

Nu

Leesexemplaar

Ik zweer het je. Als het jaarboek een categorie had voor *Lelijkste Hond Ooit*, dan zou jij geen concurrentie hebben. Echt nul. Jij zou het sowieso worden. Want... jij bent zó lelijk. Alleen die ogen zijn al genoeg om te winnen. Helemaal scheef en alles. Ze zitten ergens tussen halfsloom en nepboos in. Ergens tussen waanzin en... wáanzin. Met een woedende blik, alsof we een probleem hebben of zo. Maar even voor de duidelijkheid, die verrotte kop van jou maakt mij niet bang. En die betonscherven van tanden ook niet. Moet je jou dan zien. *Meeste kans om... helemaal niemand bang te maken*. Mij in elk geval niet. Zou toch bizar zijn als ik me druk maakte om een of ander vlassig mormel met zo'n enorme onderbeet dat je 'm ook als flesopener zou kunnen gebruiken? Of halloweentanden? Of iets anders wat zogenaamd eng is maar dat totaal niet is?

Voor mij in elk geval niet. Vanavond in elk geval niet.

Vanavond is niet voor angst. Of voor jouw bek. Vanavond is voor. Voor ons. Mij en Aria. Aria en mij. Vanavond is voor. Voor de winnaars van de buitencategorie. Namelijk *Meeste kans om het meest voor elkaar te voelen*. Het meest. Van elkaar te houden. En het meest. Te doen. Of meer dan normaal. Voor elkaar. Met elkaar. Vanavond is voor onze eerste keer en

zal ónze eerste keer zijn. Samen. Sámen samen. En ik ben er klaar voor. Kláár klaar. Denk ik. Ik dénk dat ik er klaar voor ben. Ik ben er ook echt. Klaar voor. Maar. Om de een of andere reden... zit ik nog steeds opgesloten in deze badkamer, voor een aanvaring en een aanstaring met jou alsof we vijanden in een cowboyfilm of een *hood*-klassieker zijn, wat in principe op hetzelfde neerkomt – op de huidskleur van de personages en hun hoofddeksels na.

Jij kijkt me aan met je kop schuin alsof we *beef* over ons grondgebied hebben. Alsof jij er een probleem mee hebt dat ik hier ben, ook al woon jij hier niet eens meer. Maar ik hoor je nog steeds in mijn oor keffen terwijl je ontzettend je best doet om dit te verpesten. De sfeer te fokken. En daardoor voel ik me totaal belachelijk, want je bént hier niet eens om Aria en mij te onderbreken. Je bent hier niet eens om in de weg te lopen. Je bent gewoon een foto in de metalen rand van de spiegel van het badkamerkastje, met omkrullende hoekjes. Maar ik zweer het je – écht waar – als er een categorie in het jaarboek was voor *Grootste afleiding tijdens een belangrijk moment*, dan zou jij die ook winnen. Want ik ben zeker weten afgeleid. Ik sta hier in m'n boxer en de hoekjes van mijn maag krullen ook om. Zo voelt het tenminste. En ik wou dat dat het enige was wat ik voelde. Maar dat is niet zo. Ik voel. Dingen. Meer dan ik denk ik had gedacht. Meer dan iemand me ooit heeft verteld.

Waarom heeft niemand bijvoorbeeld ooit gezegd dat mijn vingers zouden tintelen of dat mijn gezicht zou gloeien? Waarom heeft niemand gezegd dat ik al het bloed in mijn lijf zou voelen? Dat ik al mijn aderen zou voelen vonken, als elektriciteitsdraden van top tot teen? Als vuurwerk onder mijn huid? Hoezo heeft niemand verteld dat mijn vriendin, vlak voordat ik met haar zou... samenkomen, er precies zo uit zou zien als op de dag dat ik haar heb ontmoet, terwijl ik haar de afgelopen twee jaar bijna elke dag heb gezien? Dat mijn ogen ineens zouden resetten? Of

is haar gezicht misschien gereset en ziet ze er ineens beter uit dan ooit? Ik bedoel, Aria ziet er altijd goed uit. Of zoals ik altijd voor de grap zeg, beter dan ik weet niet wat. Maar om de een of andere reden ziet ze er vanavond ineens anders uit. Schitterend. Dat zei ik tegen haar, en serieus, toen ik het zei werd haar gezicht een diamant. En ze fonkelde naar me, en daarna zoende ze me en zei ze dat ze mij ook schitterend vond. En ik probeerde niet te lachen of m'n ogen neer te slaan want dat heeft echt nog nooit iemand tegen me gezegd. En ze zei het wel, maar ik voel het niet. Ik voel me helemaal niet schitterend. Ik voel me misselijk. En opgewonden. Maar vooral misselijk. Maar ook heel opgewonden. Ik voel eigenlijk hoe het moet voelen om een klein, lelijk, afleidend hondje zoals jij te zijn, Denzel Jeremy Washington. Vooral als er iemand aanbelt en jouw hele lijf een motortje wordt. Of misschien is dit hoe het voelt om een wekker te zijn vlak voor het wakker worden. Zestig seconden voor het tijd is om te knallen. Om herrie te maken en de kamer door elkaar te rammelen en de ochtend te verwelkomen. Maar het vooruitzicht van dat rinkelen laat die laatste minuut zo lang duren als de hele nacht.

Ik voel. Me zo. Ik hoop ook maar dat er voor dit moment geen snooze-knop is. Maar als die er wel is, en als Aria erop zou drukken om dit goud-in-de-mond-moment uit te stellen, dan is dat ook oké. Als zij het op een ander moment wil doen, of gewoon alleen wil zoenen of zo, of andere dingen wil doen. Of whatever. Ik vind alles best wat ze wil, als ik maar levend deze badkamer uit kom. Want er borrelt iets in mijn buik en ik heb het gevoel dat het me te grazen probeert te nemen. En dit is niet het moment of de plek om dood te gaan of diarree te krijgen.

Niet hier. Niet nu. Niet tegenover haar slaapkamer.

Mijn zenuwen hebben blijkbaar stalen zenuwen. Want ze hebben wel lef dat ze juist vanavond de kop opsteken. Ik zeg zenuwen, hè, niet angst. Er is een verschil, maar ik ga niet eens een poging doen om dat

uit te leggen want je snapt het toch niet. Omdat je een hond bent. Als er een categorie was voor *Minste kans om het te snappen*, dan zou je die ook winnen! Of misschien zou het een gedeelde eerste plek zijn met Dodie, maar toch. En bovendien ben ik jou geen verklaring schuldig en dan nog heb ik niet eens tijd om je die te geven, want zij ligt daar te wachten terwijl ik hier tegen jou sta te fluisterschreeuwen! Tegen een foto van jou.

Hier sta ik in de wc te staren, gewoon voor het geval dat die frietjes die ik een halfuur geleden heb gegeten besluiten om door de schoorsteen naar buiten te komen in plaats van door de kelderdeur.

Hier ren ik rondjes van de wc naar de wasbak en van de wasbak naar de wc, een driestapskilometer waar ik helemaal buiten adem van ben geraakt.

Hier sta ik me af te vragen wat ze in haar kamer doet. Wat ze denkt. Of ze zich afvraagt waar ik ben. Of ze het gevoel heeft dat er tanden in haar keel steken. Of er een ventilator door haar buik draait. Of ze haar haar opnieuw gestaart heeft of haar adem heeft gecheckt op kip.

Hier sta ik.

Ik vraag me af hoe ik de hele vloer hier zo nat heb gekregen.

En of ik er wel aan gedacht heb om mijn benen in te smeren.

En of ik mijn lippen te vaak heb afgelikt waardoor ze nu naar spuug ruiken.

En ik moet niet vergeten dat ik het condoom niet net als in de film met mijn tanden moet openscheuren. Ik wist al na één keer oefenen dat dat geen goed idee is. Je wil niet dat je zoen smaakt naar een autoband die in de vaseline is gedoopt. Dat zou de stemming pas écht bederven.

En als ik het condoom tóch net als in de film met mijn tanden openscheur, moet ik niet vergeten om goed op te letten zodat ik het niet kapotbijt.

En ik moet niet vergeten dat ik het meteen bij de eerste poging goed om moet doen. Waar zij bij is. Knijpen en rollen. Geen gehannes.

En ik moet niet vergeten dat een beha het ingewikkeldste slot is om te kraken. Dus dat hoeft ik niet eens te proberen.

En daarom, en daarom, en daarom zou ik gewoon naar binnen moeten gaan om het tegen haar te zeggen. Ik moet me gewoon herpakken, mijn handen en gezicht afdrogen aan deze handdoek, haar kamer in lopen en het zeggen. Dat ik, Neon Benton, met wie ze al twee jaar iets heeft, zenuwachtig ben. Als de hel. Dat ben ik.

Het zenuwachtigst voor de eerste keer.

Shit.

Ik ben vergeten mijn benen in te smeren.

Maar gelukkig houdt ze van me. Ze houdt genoeg van me om serieus te zeggen dat ze me schitterend vindt. Zelfs met een droge huid. Ergens wil ik dat ze zegt dat ik er goed uitzie. Gewoon goed. Om met beide benen op de grond te blijven. Maar ik wil ook dat ze zegt dat ik er beter uitzie dan ze weet niet wat. Dat ze mijn lichaam oké vindt.

Dat het goed genoeg is voor haar.

Shit.

Ik hoop dat het langer duurt dan een liedje.

Blijf niet zo in je kop zitten.

Ik hoop dat het voelt als een liedje dat in m'n kop blijft zitten.

Of een goeie film, met een betere sequel. En geen acteurs. En een script in grote lijnen dat misschien begint met een beetje zoenen in de gang van haar lege huis. Of misschien met kipvingers voor haar, frietjes voor mij. Of misschien met mij die op de deur klopt, klaar om tegen haar te zeggen dat ze schitterend is, want dat is ze.

Volgende scène:

Ik die voor de spiegel probeer te bedenken wat er nu gaat gebeuren.

En praat tegen een foto van een hond die aan het blaffen is, ik zweer het, terwijl ik weet dat ik zo deze badkamer uit moet. Ik die diep ademhaal. Wacht tot mijn maag tot rust komt. De playlist hoor die ze net heeft opgezeten. Nadenk over of we het licht zullen aanlaten of uitdoen. Of misschien één lampje aan. Me afvraag of ik naar haar zal mogen kijken. Ervoor. En of zij naar mij zal kijken. Ervoor. En of we nog op dezelfde manier naar elkaar zullen kijken. Erna.

Leesexemplaar

2

Nog maar
vierentwintig
seconden geleden...

Leesexemplaar

Rende ik naar de badkamer en deed ik de deur achter me dicht. Ik haalde diep adem, en nog een keer, en nog een keer. En schold mezelf helemaal verrot.

Maar vlak daarvoor haalde ik mijn lippen nog van Aria. Van haar mond en haar nek en haar gezicht en haar schouder en haar andere schouder en haar gezicht en haar nek en haar mond. En haar voorhoofd. Want daar zoende ik haar ook, wat niet heel smooth was want alleen vaders zoenen mensen op hun voorhoofd. Dat weet ik omdat mijn vader m'n zus en mij op ons voorhoofd zoent als-ie emo is, en ik heb het de vader van Aria ook zien doen. Dus het is duidelijk een vaderding. Maar ik zou liegen als ik zou zeggen dat het niet ook mijn ding is. En ik zou twee keer liegen als ik zou zeggen dat Aria's voorhoofd het eerste voorhoofd was dat ik ooit heb gezoend. Want dat was het niet.

Ik zoen mijn oma Gammy ook elke dag op haar voorhoofd. Zo zeg ik goedemorgen tegen haar en ook doe ik als ik naar school ga. En zo help ik haar vergeetachtige hoofd eraan herinneren dat we van haar houden en het nog lang niet kwijt willen.

'Zo is het toch, Gammy?' vraag ik terwijl ik de ene *mwah* na de andere op haar voorhoofd plant.

‘Zo is het!’ zegt ze stralend.

Maar Aria is geen oud vrouwtje, ook al gedraagt ze zich af en toe wel zo, met honderd snoepjes in haar tas, dikke knuffels en dat gezicht dat ze trekt als ze weet dat jij heus wel weet dat je beter niet kunt doen wat je van plan bent te gaan doen. Maar ondanks al die dingen is Aria absoluut geen oma. Maar zij lachte ook toen ik haar voorhoofd zoende. Niet zo’n hartelijke lach als die van Gammy en ook niet zo’n neppe ik-doe-gewoon-aardig-lach. Deze lach was uitnodigend. En ondeugend. En sexy. Heel erg niet oma-achtig dus. Het was een simpele reactie, maar die gaf me wel het gevoel dat ik het goed had gedaan. En ik wilde het goed doen. Ik wilde alles goed doen.

En vlak voor die voorhoofdzoen had ik een paar extra handen gekregen en de achterkant van Aria’s nek verkend en de onderkant van haar rug en haar billen, maar ik probeerde me niet te veel met haar billen bezig te houden want mijn zus had gezegd dat ik niet moest vergeten om niet zo fokking voorspelbaar te zijn. Ook al had Aria me heel onvoorspelbaar bij mijn billen gepakt. Ik zal niet liegen, ik moest er een beetje om lachen want ik was nog nooit door iemand bij mijn billen gepakt en ik wist niet goed wat ik ervan vond, maar ik vond er te weinig van om te zeggen dat ze het niet moest doen, en in plaats daarvan hield ik me bezig met mijn eigen handen, die op zoek gingen naar alles. Maar probeerden om niets te vinden. Want als ze probeerden om iets te vinden, als ze zich ergens te lang op richtten, zou Aria een lichaam worden. Alleen maar een lichaam. Nog een instructie van m’n zus.

‘Oké, waar denk je aan?’ vroeg Aria. Ze had haar handen nog steeds daarachter en haar lippen fluisterden de geur van kipvinger in m’n neus. Ze had haar joggingbroek al naar de grond geduwd en was eruit gestapt alsof ze uit een lavendelgrijze cocon kroop. Alsof ze verborgen vleugels had. Daarna ging het t-shirt over haar hoofd, en de paardenstaart was het

laatste wat loskwam. Mijn spijkerbroek en shirt waren al verdwenen, een verkreukeld hoopje in de gang waar dit allemaal begonnen was.

We drukten ons tegen elkaar, huid op huid behalve de huid die gescheiden werd door drie dunne stukjes katoen. Dat van mij was het saaiste van het stel en had een uitgelubberd elastiek dat veel te los zat maar met de seconde strakker werd. Die van haar matchten niet, wat typisch Aria was.

We waren al eerder zo ver gekomen. Niet precies zo, en niet in Aria's kamer, die meer op een hotelkamer lijkt. Of een logeerkamer. Cliché. Nikszeggend. Maar dat is niet haar schuld. Of haar smaak. Aria houdt van vrolijk. Van motiefjes en meer kleur. Gezelligheid. Cool. Maar haar moeder, mevrouw Wright, houdt daar helemaal niet van. Die is meer... verstikkend. Verstikkend in *Wees iemand anders!* Verstikkend in *Bedenk nou eens wat je wil!* Verstikkend in *Waarom ben je niet meer zus... en zo... en zo...?* Dus mevrouw Wright is de vloedgolf die Aria heel duidelijk maakt dat ze zodra ze van school is dit huis uit gespoeld zal worden omdat haar kamer een gastenkamer moet worden. Ook al komen er nooit gasten. En zullen die er waarschijnlijk ook nooit komen. Want haar huis – of nou ja, haar móéder – is niet echt gastvrij. Maar goed, Aria kan niet wachten om daar weg te zijn, om uit huis te gaan en nooit meer iets met die nooit-genoegeheid van haar moeder te maken te hoeven hebben, en daarom kan het haar niet echt schelen dat haar kamer al op haar vertrek is voorbereid.

Het is ingericht met een laag platformbed, met zo'n hoofdbord dat eerder koninklijk dan comfortabel lijkt. Er hangen ingelijste foto's van muziekinstrumenten boven. Net als boven het bureau. En aan de andere kant van de kamer staat zo'n... uitbouwkast. Zo'n ouderwetse kledingkast, een soort schatkist vol lekkere joggingbroeken en hoodies, en vast ook nog andere dingen. En daaronder ligt een vloerkleed dat op elke vloer van elk huis met een logeerkamer ligt, ik zweer het. Blauw, bordeauxrood

en goud. Daarnaast staat een plant waarvan ik altijd dacht dat-ie echt was, maar ik had beter moeten weten want Aria's hele kamer ziet eruit alsof-ie gestyled is voor een foto in zo'n woonmagazine. Als iets wat zo uit een showroom komt.

Mijn kamer ziet eruit als iets wat zo uit een no-room komt. De spullen zijn nog steeds van iemand van dertien – filmposters en action figures – ook al ben ik iemand van zeventien, wat helemaal niks zegt want het enige verschil tussen dertien en zeventien is dat je op je dertiende geil begint te worden en dat je op je zeventiende de mazzel hebt om er iets aan te doen. Misschien. En alleen daarom zette ik af en toe de sneakers die kriskras op de grond lagen netjes op een rij, of maakte ik het bed op, of ruimde ik de ladekast op, die niet echt dienstdeed als laden of kast maar meer als bakjes om de kleren die ik nooit opvouwde in te verstoppert, en de sokken die hun partner kwijt waren en in katoenen knalbonbons waren veranderd na de schoonmaaksessies op de avonden (en ochtenden) dat ik van dit moment met Aria had gedroomd.

Ik had me altijd voorgesteld dat deze Aria-en-ik-situatie, deze samenkomst, in mijn huis zou plaatsvinden, wat me nu het meest onromantische idee ooit lijkt. En dat we daar zo vaak gerotzoooid hebben voelt echt als een wonder nu ik erover nadenk, en als een wanhoopdaad nu ik er écht over nadenk.

Aria en ik wilden elkaar. Ik kan het niet anders zeggen. We wilden elkaar heel graag. En we hadden zoveel gezoend dat we er na een tijdje klaar mee waren. Oké, niet echt klaar, want niemand is ooit klaar met zoenen. Maar het bleef bij zoenen en voelen. En ik wilde meer *doen*. We wilden meer *doen*. Uiteindelijk waren we bij elke zoen alleen maar bezig met hoe we het konden *doen*.

We waren al eerder zo ver gekomen, zoals ik al zei. Niet precies zo, en niet in het huis van Aria, maar in dat van mij. En in de auto van mijn

zus – met de vieze geur van vanilleboom – in een achterafstraatje toen mijn moeder lag te slapen. En in de huizen van vrienden, met feestjes als smoesjes voor samenzijn. En in de bioscoop, met vette lippen van de neppe boter, als we een film ‘keken’ waarin dit soort scènes heel anders verlopen dan hoe het hier nu in Aria’s kamer gaat.

Als dit een romantische scène in een film was, zou de muziek al begonnen zijn. Uit het niets zouden er een zachte piano en een meeslepende trompet gaan spelen en Aria en ik zouden zoenen op het ritme van het nummer, alsof dat in ons hoofd speelde en door de gaten van onze oren naar buiten kwam. In films wordt er altijd zo agressief gezoend. Zo hongerig, alsof ze elkaars gezicht proberen op te eten. Ze rukken altijd elkaars kleren uit, en of de een duwt de ander op bed, of ze vallen in een innige omhelzing op het matras als een omgehakte boom in een berg bladeren.

En niemand stopt ooit even om een condoom te pakken. Niemand stopt ooit.

Maar dit was geen film. Dit was echt. Er speelde nog geen muziek. We zoenden behoedzaam. Het uitkleden – het eerste laagje in elk geval – verliep soepel, zonder kleerscheuren of gaten. We waren nog niet in de buurt van het bed en stonden, heet en koud, midden in de kamer. De toekomstige gastenkamer. En zo voelde ik me ook, als een gast die zich thuis wilde voelen maar nog moest uitvogelen welk lichtknopje wat deed.

Als dit een film was, zouden er manestralen over ons gezicht glijden. Onze lichamen zouden dansende schaduwen op de muur worden. Volmaakte silhouetten. Een naadloze choreografie.

Maar voor ons waren er geen aanwijzingen, geen regisseurs die zeiden hoe en waarheen we moesten bewegen.

‘Waar denk je aan?’ herhaalde Aria.

‘Waar ik nu aan denk?’

Niemand die *Actie!* riep.

‘Nu,’ zei Aria, haar ogen op mijn ogen.

Niemand die *Cut!* riep.

Want dit was het echte leven. En in het echte leven, hoe opgewonden ik ook naar dit moment had uitgekeken, had ik ook het gevoel dat ik misschien, misschien, dat ik misschien zou stoppen... met ademen. Dat ik om zou vallen en naar de hemel zou gaan voordat ik in de hemel zou komen.

‘Ik denk... dat ik zo terug ben.’